

Но на Оно не му се мислело за това. Всъщност било крайно време да изпие сутрешния си чай. Големите тюлени сигурно щели да се погрижат за малкото. Те обаче изобщо не се интересували от него – може би защото съвсем не приличало на тях.

Оно седял с чая си в големия плажен стол и се радвал на спокойствието си. „Колко е приятен този стол, особено меката облегалка“ – помислил си той.

Облегнал се удобно и изведнъж възглавницата издала тъничък писък. Това не било възглавница... а животинчето!

— Какво правиш тук? — изненадано попитал Оно. — Да не би тюлените да са те забравили, когато са отплували към своята плитчина? Тогава ще трябва да те закарам при тях.

